Noi pe cine urmăm?!

Pseudosinodul din Creta a adus multă confuzie în viața credincioșilor din întreaga Ortodoxie. Mulți încă nu știu nimic despre trădarea ierarhilor participanți la acest ,,sinod” și la cel din octombrie de la București, alții sunt indiferenți, alții sunt vădiți sau declarați ecumeniști înfocați, alții sunt stăpâniți de frică, iar alții, puțini la număr, sunt preocupați cu multă sinceritate de mântuirea lor și a semenilor dispuși să deschidă ochii și urechile la Adevăr.

Nu este simplu să-ți lămurești astăzi cu precizie acrivică locul în Biserică și atitudinea corectă față de ierarhii apostați și următorii acestora, preoți ecumeniști sau indecișși. De aceea, mulți ne întreabă: ce este de făcut? Mai este Har în Biserică sau nu? Dacă mai este Har, cum lucrează acesta în viața mirenilor fără să fie afectați de molima nimicitoare a panereziei ecumeniste?

Răspunsul nu este unul simplu, deși avem lămuriri scripturistice, canonice și patristice. Însă și acestea sunt folosite de cele mai multe ori într-un mod subiectiv, interesat, după bunul plac sau după propria înțelegere!

Vestea bună este că în Biserica Ortodoxă avem Har! Prin iconomie, până la o condamnare sinodală a panereziei ecumenismului, Harul lucrează. Sfintele Taine sunt prezente în Biserică, însă ele nu sfințesc decât pe cei care se împotrivesc panereziei ecumenismului și pe cei care, din motive binecuvântate (vârstă, boală, neputință) nu pot reacționa sau nu pot cunoaște starea de apostazie generalizată. E ca sistemul imunitar al organismului care răspunde atunci când apar viruși sau boli. Din nefericire, imunitate organismului bisericesc e foarte scăzută din cauza compromisurilor făcute de-a lungul timpului cu ereziile, reacția preoților, monahilor și poporului ortodox la trădarea ierarhilor și la oficializarea molimei ecumeniste, fiind aproape inexistentă.

Există multă confuzie, fiindcă ne facem vinovați cu toții de trădare până la un punct: cel al legiferării ereziei ecumenismului. Am căutat până acum să ne sfințim viața doar pe planul lumesc, prin slujbe pentru case și mașini, pentru servicii bune, pentru căsătorie și viață pământească binecuvântată, L-am adus pe Dumnezeu în lume pentru a-L păstra în chip egoist în existența noastră, uitând să iubim și să răspundem chemării cerești. Am uitat esențialul: să-L iubim pe Hristos în bucurie și în necaz,

în reușite și în eșecuri, în pace și în război, să-L vedem pe Domnul jertfit pe Cruce din dragoste față de toată făptura, dăruindu-Se euharistic în Sfânta Liturghie.

Condamnăm ereziile de două mii de ani și bine facem, dar modul nostru de existență este de multe ori eretic, fără să recunoaștem sau fără să ne dăm seama. Învinuim pe ereticii trinitari însă, modul nostru de raportare la iubirea semenilor nu este după chipul Sfintei Treimi, falsificând virtutea cea mai de preț printr-o viață egocentristă. Osândim arianismul dar, ne comportăm ca unii care Îl avem pe Hristos în existența noastră ca pe un simplu om, cu puteri nelimitate ,,accesate" de noi prin intermediul ,,serviciilor religioase", pentru binele pământesc. Blamăm milenarismul dar, viața noastră în lume pare de o mie de ani. Uităm de veșnicie, uităm de Împărăția cerurilor! Aducem cerul pe pământ insistând ca realitatea cerească să rămână în aceste hotare, într-o lume fantasmagorică producătoare de plăceri și bucurii inepuizabile.

Suntem puși astăzi, în fața unui fapt fără precedent. Ne întrebăm: noi pe cine urmăm? Unde ne sfințim viața? Cum putem trăi Ortodoxia fără a-L pierde pe Hristos? Este nevoie să ieșim dintre zidurile bisericii pentru a rămâne în Biserică? Dacă ieșim, unde mergem! Este nevoie ca preoții Bisericii să întrerupă pomenirea ierarhilor apostați? Cine sunt cei care ies din Biserică: trădătorii sau cei care refuză să facă ascultare de pseudoepiscopi?

Iată întrebări care se pun în acestă stare de confuzie aruncată peste noi de promotorii ecumenismului și trădătorii de neam și de credință! Răspunsurile, slavă lui Dumnezeu, le-am primit prin purtarea de grijă a unor ierarhi, preoți, teologi, monahi athoniți și credincioși ai Bisericii Ortodoxe Universale. Ecumeniștii în schimb, vorbesc despre dragoste prigonind ortodocșii și preferă dialogul pierzător cu ereticii, în defavoarea vorbirii părintești cu fiii Bisericii.

Închei, amintind de un episod consumat în trecutul Bisericii Ruse, când, din cauza serghianismului, după moartea patriarhului Tihon, credincioșii ruși nu știau unde să primească Sfintele Taine: în Biserica Serghianistă sau în Catacombele Rusiei bolșevice.

,,În această perioadă, Petrogradul (Leningradul – n.n) devenise centrul protestului Bisericii împotriva lui Serghie și se putea găsi cu greu un suflet ortodox în fosta capitală care să nu fi fost neliniștit de întrebarea pe cine să

urmeze. Mulți au refuzat pentru o vreme să primească Euharistia în vreo biserică, nefiind siguri ale cui Taine sunt valide sau unde se găsea Biserica lui Hristos. După semnarea epistolei arhiepiscopilor din Yaroslavl, mitropolitul Iosif a păși curajos în lupta pentru Biserică și a dat binecuvântare clerului și credincioșilor din Petrograd să-i urmeze exemplu de a se separa de Serghie, oferindu-și îndrumarea duhovnicească și purtarea de grijă față de această mișcare și încredințând conducerea Eparhiei din Petrograd vicarului său, sincer oponent al lui Serghie, episcopul Dimitrie al Gdovului. Binecuvântând ,,buna hotărâre a zeloților pentru adevărul lui Hristos", el s-a rugat ,,ca Domnul să ne păzească pe toți în unire și sfântă statornicie a duhului în noua încercare la care este supusă Biserica." (Ivan Andreev – *Sfinții Catacombelor Rusiei*).